

Mijn Steenfamilie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 753 2

1e druk 2025

© 2025, Bastiaan Dolmans

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto voorkant: Krachtige steencirkel met 9 grote stenen in
Midden Zweden, Örebro län

Tekening pagina 6: Monique van Haasteren

Tekeningen pagina 232, 233 en 243: Bastiaan Dolmans

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Mijn steenfamilie

Bastiaan Dolmans

Inhoud

Lenny	7
Bamse	27
Dex	38
Roos	59
Viola	73
Kever	87
Marjan	100
Vlinder	138
Minke	156
Katja	176
Awo	198
Storis	213
Bijlagen	223
Bovennatuurlijk	225
De stenen van Hultfors	228
De steencirkel van Hultfors vóór	232
De steencirkel van Hultfors ná	233
De oermeditatie	234
Pad-trap-poortmeditatie	240
Dankwoord	245

Lenny

Er is iets gebeurd, ik weet het zeker, dit is niet goed. Iets is er misgegaan, maar ik begrijp niet wat. Het is donker, maar mijn ogen zijn open. Ik weet niet of ik lig, zit of sta. Het geluid van een machine dreunt in mijn hoofd. Ben ik opgesloten? Of ben ik levend begraven? Wat gebeurt er? Mijn lichaam voel ik nauwelijks en wanneer ik mijn armen probeer te bewegen, twijfel ik of ik nog wel armen heb, net als een slaaparm midden in de nacht. Alles is zwart, zo donker is het, waarom zie ik niks? Alles in mij schreeuwt paniek, maar schreeuwen wil ook niet. Ineens begrijp ik het: ik ben dood! Is dit dood zijn? Kan ik echt dood zijn nu?! Niemand heeft me ooit verteld hoe het is om dood te gaan, maar ja, wie had me dat moeten vertellen? Mijn hoofd loopt over van gedachten en beelden flitsen aan me voorbij. Kun je zoveel denken als je dood bent? Maar wacht, mijn benen doen zeer, ik voel wel pijn! Ik voel pijn! Alsof ik eindelijk een puzzel heb opgelost, voel ik opluchting en blijdschap. Als ik kan voelen, dan kan ik toch niet dood zijn?! Toch? Ik probeer mijn gezicht te bewegen om geforceerd mijn ogen te openen. Au, mijn hoofd, de hoofdpijn is vreselijk. Wacht, is dat een hartslag die ik voel? Het lawaai van de machine dreunt als mijn hartslag, maar dan overal om me heen en heel hard. Trillingen, de machine dreunt en alles trilt ervan. Hoe kom ik hier bij deze machine? Zie je wel, ik voel mijn hart niet slaan. Stil! Ik wil schreeuwen, maar er komt geen geluid uit mijn mond. Heb ik iets voor mijn mond gebonden gekregen? Ben ik ontvoerd en lig ik vastgebonden achter in een auto met een ding over mijn hoofd? Die hoofdpijn komt natuurlijk door de klap die ze me gegeven hebben. Stil! Stop met denken! Stil! Als ik nog zou leven, zou ik nu al alles om me heen kapot hebben geslagen van paniek. De

ruimte om me heen is niet klein, ik voel bodem noch wand. Hoe kom ik hier? Ik probeer een uur terug te denken: waar was ik mee bezig, hoe kom ik hier?! Waar is hier?! Mijn paniek geeft niet eens ruimte om te huilen. Even stopt het gedreun, ik luister. Een harde klap! En nog een! Wat gebeurt er? Als dit alleen maar een nachtmerrie is, heb ik mijn grens bereikt, ik wil wakker worden! Help! Help!! Dan hoor ik alleen nog mijn ademhaling. Ik adem? Ik adem! Ik leef! Dit is nog erger dan doodgaan! Ik leef, maar ik kan niks. Wat is er gebeurd?! Help! Iemand! Weer een hele harde klap! Stop daarmee! Hallo! Ik ben hier! Hallo! Hier is iemand! Ineens zie ik wat! Het voelt of mijn oren groter worden en mijn ogen uit mijn hoofd springen; wat is dat? Heel ver weg zie ik licht! Ja! Licht! Ik wil mijn adem inhouden, maar dat is het weinige leven wat ik nog heb, dus ik adem liever wel. Het licht wordt meer, komt het hierheen? Oh nee, is dit de tunnel en het licht, dan ben ik dus wel dood! Nee, nee, nee! Ik dacht dat dat een sprookje was, maar het is wel een soort tunnel en aan het eind is licht. Het is wel mooi, ik moet ernaar kijken. Iets anders is er niet. Het licht wordt meer en heel fel, nu kan ik er bijna niet meer in kijken. Dit is niet goed voor mijn hoofdpijn, au! Ik sluit mijn ogen, maar dat gaat niet, het licht blijft. De ruimte om me heen is groot, maar mijzelf zie ik niet. Daar beweegt iets in het licht, wat is dat? Mijn nek doet pijn, mijn hoofd doet pijn en de rest van mijn lichaam slaapt. Waar ben ik, wat is er gebeurd? Het is een man! Uit het licht stapt een man tevorschijn, hij is oud en heeft een grote witte baard. Is dat God? Dan ben ik zeker dood! De man beweegt langzaam, maar ik zie geen grond of vloer onder hem. Dan zie ik zijn gezicht. Hij glimlacht naar me en komt naast me knielen. Wie ben jij? Ben ik dood? Wat is er gebeurd? Waar zijn we? Waarom hoor ik niks? Wat is dat geluid? Waarom heb ik hoofdpijn? Ik hoor niet dat ik spreek, maar de man glimlacht naar me en houdt een vinger voor zijn mond. Moet ik stil zijn? Heb

ik gesproken dan? Ik dacht dat ik alles alleen dacht. Ik word gek, ik wil het weten. Hij raakt me aan, ik voel het. Zijn hand gaat zachtjes door mijn haren, ik ontspan meteen. Dat is fijn. Ik zit ergens op, terwijl hij om me heen loopt en mijn hoofd masseert. Elke keer als er een vraag in mijn hoofd komt, zie ik even zijn gezicht voor me en houdt hij een vinger voor zijn mond. Wie ben jij? Ssssh. Weet ik nog niet of ik nou dood ben. Ssssh, klinkt het. Zijn handen gaan door mijn haar, het voelt alsof ik in slaap ga vallen. Kan dat als je dood bent? Ssssst. Het is fijn niet meer alleen te zijn, ook al begrijp ik er niks van. Het is stil, ik voel geen pijn meer en ik voel dat ik in slaap val.

Wanneer ik mijn ogen opendoe zie ik kleuren, heel veel kleuren. Ik zit op een stoel in een tuin met overal bloemen, bomen, struiken en gras. Het ruikt hier heerlijk en dan hoor ik ook de vogels. Alles is prachtig licht, ik voel geen pijn meer en ik voel liefde om me heen, alsof de lucht ermee besmet is. Een eekhoorn springt voorbij over het gras, een vogel zingt een prachtig lied en een vos zit verderop zichzelf te wassen. Ik hoor water en ik zie wolken in de lucht.

‘Lenny! Je bent wakker!’

Iemand praat tegen me en weet hoe ik heet, maar ik zie nog niet wie. Licht, liefde en begrip omarmen me. Ik draai me om, wat voelt als zweven, en ook achter me is het prachtig. Wat een mooie plek! Ik sta met mijn blote voeten op het gras en kan me bewegen.

‘Hoe voel je je?’

De stem is ineens heel dichtbij en wanneer ik me terugdraai, staat hij voor me. Het is de man met de witte baard. In een flits komt alles terug. Er is iets gebeurd, het was donker, het geluid en toen het licht. Waar ben ik nu dan? Ik moet huilen. ‘Ach, Lenny toch, kom eens hier,’ zegt hij zacht en hij omarmt me.

Het voelt meer als dat zijn licht me omarmt dan dat de man een lichaam heeft waarmee hij me omarmt.

‘Je hebt heel veel vragen, stil maar, je hebt geluk gehad,’ begint hij. ‘Je bent nu in mijn droomwereld, want je eigen wereld is even onbereikbaar voor je. We moeten allebei hoop blijven houden dat je weer terug kunt.’

De man is heel rustig en aardig, misschien is hij toch wel God, want zoveel liefde kan een mens niet uitstralen. Zijn aanwezigheid maakt me rustig, hoewel mijn hoofd ontploft van de vragen.

‘Ssssh,’ zegt hij. ‘Je lichaam slaapt en kan nu even niks, maar je leeft, Lenny, dat is het belangrijkste. Laten we de tijd gebruiken om je klaar te maken, we hebben veel werk te doen!’ Mijn lichaam slaapt, ik ben niet dood, maar mijn wereld is onbereikbaar? Dat geeft mij helemaal geen rust, dat roept alleen maar meer vragen op. De zachtheid en de liefde van deze man zijn oneindig en het licht waarin hij beweegt, is verslavend.

‘Sssh, laat het praten maar even aan mij over, Lenny.’

Hij haalt een houten kruk en gaat recht voor me zitten en kijkt me aan met het meest vriendelijke gezicht dat ik ooit zag. Het is alsof ik hier eerder geweest ben en deze man al eerder ontmoet heb.

‘We hebben veel te bespreken, Lenny. Je bent nog niet klaar, dus je gaat weer terug, begrijp je?’

Een vraag? Kan ik praten dan?

‘Ja,’ zeg ik en ik hoor voor het eerst mijn eigen stem.

Hij knikt tevreden. Zou hij een engel zijn? Hij is natuurlijk mijn beschermengel!

‘Veel te veel vragen, Lenny, het is niet zo belangrijk wie ik ben, jij bent belangrijk! Zelf kan ik niet meer terug, want ik heb geen lichaam meer, maar jij wel! Jij bent mij, we kennen elkaar al zolang je leeft, we spreken elkaar alleen te weinig. Jij kunt ons werk afmaken, Lenny, je bent de cirkel toch niet vergeten?’

Hoewel hij veel zegt, geeft het me rust, ik herken wat hij zegt. 'Wat je hier ziet en meemaakt, ga je zeer waarschijnlijk vergeten zodra je terug bent. Daarom moet ik je leren het pad te belopen, Lenny.'

Waarschijnlijk probeert hij streng te zijn, maar zijn liefde is heerlijk om te ontvangen.

'Wanneer je terug in je lichaam bent en je tegen beperkingen aan loopt, denk dan aan het pad. Het pad is het beginpunt van mogelijkheden, alles kan! Vind je het pad niet, dan zijn we verloren, dan gaan we elkaar nooit meer zien, begrijp je me?' 'Nee' is het eerste woord dat in me opkomt, maar dat wil ik niet zeggen. Hij kijkt even heel streng.

'Nog niet,' mompel ik.

'Het pad kun je vinden voorbij jezelf, voorbij wie jij bent, waar je vandaan komt, waar je woont en wat je hebt meegeemaakt. Het pad ga je alleen vinden wanneer je je eigen identiteit achter kunt laten, samen met al je herinneringen alsook je verwachtingen. Je voetsporen achter je zijn er niet meer, je richting naar voren bestaat niet en zelfs je naam leg je even terzijde. Let op, ik zeg: even terzijde leggen, dat is niet hetzelfde als vergeten.'

Hij is gestopt met praten en sluit zijn ogen. Ik adem in en sluit ook mijn ogen. Ik ben ergens anders, het is mistig en ik sta op grind. Langzaam komt een pad voor me tevoorschijn. We zijn in het bos. Ik zet een eerste stap en moet lachen.

'Precies, Lenny, gewoon lopen alsof Lenny niet bestaat. Hoe heet je?'

'Lenny?'

'In welk land woon je?'

'Zweden?'

'Wat doe je graag? Hoe oud ben je? Waar woon je? Welke vlag draag je? Hoe heten je vrienden? Je lievelingskleur? Wat eet je graag? Blablابلابلالالا ...'

Hij praat steeds sneller en het is niet meer verstaanbaar, tijd

om te antwoorden krijg ik niet. Ineens zegt hij: ‘Ssssh’, en vanzelf gaan mijn ogen open. ‘Al die dingen en veel meer, daar denk je kort aan, maar dan leg je alles aan de kant: je bent vrouw noch man, je woont nergens noch hier, bent mens noch dier, hebt geen herinneringen, geen voetsporen, geen verdriet, geen plezier en je hebt geen vrienden en geen vijanden.’

Makkelijker gezegd dan gedaan.

‘Lukt het je niet, luister dan naar je eigen ademhaling alsof er niks anders is om naar te luisteren. Doe het maar, nu!’

Ik sluit mijn ogen nogmaals. Ik voel dat hij naar me kijkt.

‘Ik ben er niet!’ zegt hij streng.

Zijn stem is rustgevend, ook wanneer hij streng spreekt. Ik voel me niet beoordeeld, ik voel me niet gemeten, noch word ik aangesproken op mijn fouten. Ik mag zijn wie ik ben en zijn liefde is onvoorwaardelijk. Mijn ademhaling gaat in en uit, in en uit en weer in en uit. Het pad onder mijn voeten is koud, maar voelt fijn. Het bos langs het pad is niet goed zichtbaar, het is mistig. Hij staat naast me met zijn mooie glimlach. Hij begint te lopen, heel rustig, ik volg. Ik loop, maar ik lijk de grond bijna niet te raken. Langs het pad wijst hij verschillende paadjes aan.

‘Dit eerste paadje, hier links, daar moet je eens heen gaan als je iets belangrijks vergeten bent. Al je geheugen ligt daar,’ vertelt hij.

Waarom zou ik dat willen? Wat geweest is, is geweest, toch?

‘En toch gaat het vaker gebeuren dat je zou willen dat je details had onthouden van een bepaald moment,’ voegt hij toe.

Rustig loopt hij door, niet achteromkijkend naar mij.

‘Dit volgende paadje, en je kunt het al voelen aan je hartslag, hier ben je sterk als een beer en is geen boomstam of steen te zwaar voor je!’ lacht hij.

Het klopt, ik voel me wat onrustig worden. Sterk als een beer? Dat wil ik wel! Alles in mij zegt dat ik daarheen wil, maar de

man met de witte baard loopt verder. Wij zijn alweer bij het volgende paadje.

‘Hier moet je maar eens in lopen als je pijn hebt, het heel koud hebt of juist heel warm; hier kun je tijdelijk de ongemakken van het mens-zijn uitschakelen.’

Dat klinkt als een droom, moeilijk te geloven.

Dit trucje had ik eerder moeten kennen! Pijn heb ik nooit een tekort aan gehad, ik heb al heel wat pijnstillers geslikt! Hij knipt met zijn vingers, bijna gaan mijn ogen open.

‘Hier blijven! Adem maar eens goed in ... en weer uit. Dit laatste paadje is ook een wonder en kun je bezoeken als je ziek bent. Hier kun je genezing en verlichting vinden voor allerlei ongemakken,’ gaat hij snel verder.

We staan op het pad waar ineens traptreden rechts omlaag gaan; hij is gestopt en kijkt omlaag.

‘Deze trap gaan we naar beneden, tenzij je de rest van je leven verdwaald wilt zijn, dan ga je rechtdoor.’

Het pad rechtdoor gaat nog heel lang door, maar lijkt in de verte te verdwijnen in een bol van licht. Is dat de zon? Ik blijf nu liever bij hem. De trap omlaag ziet er mooi uit, met grote stenen treden en struiken aan de zijkant. Links van de trap kan ik iets verder kijken, rechts staan dichte struiken. Hij gaat me voor en vrijwel meteen wijst hij me een kruippaadje aan.

‘Zou je ooit iets in je handen hebben, maar je weet niet wat het is of je wilt er meer over weten, dan kun je hier antwoorden krijgen.’

Ik moet op mijn handen en knieën zitten om de entree van het paadje te zien, maar blijkbaar gaan we daar ook niet heen vandaag, want hij is alweer door. Algauw is er nog zo’n soort kruippaadje.

‘Soms zijn de voorwerpen te ver weg of te groot om vast te houden, dan moet je hier binnen kruipen.’

Moet ik dit allemaal onthouden? Mag ik niet gaan kijken, want hoe werkt dat dan? Is daar iemand die mijn vragen be-

antwoord, staat er een computer? Voor het eerst draait hij zich om en lacht vriendelijk naar me.

‘Op de dag dat je het nodig hebt, zul je het zien.’

We staan onderaan de trap; ik draai me even om en bekijk de trap die we omlaag gekomen zijn.

‘Hier onderaan de trap is de ingang van een grot. Hier kun je heen gaan als het paadje bovenaan de trap je niet kan helpen met je ziekte. In deze grot kun je overigens ook andere mensen helpen met een ziekte of pijn.’

Dat van die grot zei hij wat onduidelijk, bijna alsof hij daarover liever niet vertelde. Hij knipt weer met zijn vingers.

‘Deze kant op, Lenny!’

Onderaan de trap begint een paadje en het licht heeft hier allerlei kleuren: de ene keer zijn mijn handen groen en dan weer rood. Het is prachtig en het voelt ook nog eens fijn.

‘Ja, kom, zo is het wel weer genoeg, dit wil ik je laten zien!’

Er is een boog over het pad; de boog bestaat uit een plant met kleine blaadjes en witte bloempjes. Prachtig, als ik een eigen tuin zou hebben, dan zou ik de ingang van de tuin zo maken.

‘Mooi,’ zeg ik zacht.

‘Zeker, want dit is de ingang tot jouw tuin!’

Mijn tuin? Ik heb een eigen tuin?

‘Dit is jouw droomtuin, stap maar naar binnen, maar schrik niet: je vrienden zijn niet allemaal mensen en je kunt hier alles, Lenny! Misschien herken je wel dingen, want dit is niet de eerste keer dat je hier komt.’

‘Wat, kan ik hier rennen?’

Hij wijst me de weg, ik moet blijkbaar eerst gaan. Met mijn hand strijk ik langs de poort van witte bloemen en alsof ik ineens in een andere wereld stap zie ik bergen in de verte, hoor ik een waterval en voel ik me sterk en soepel als nooit tevoren. Ik ben sterk en fit! Ineens voelt mijn hand iets zachts, ik schrik, het is een paard. Het paard helpt me op haar rug en voor ik het weet, rijden we weg. Bang om eraf te vallen

ben ik niet, dit heb ik zo vaak gedaan! Ik kijk om, maar de man met de witte baard zie ik nergens. Wanneer we bij de andere paarden aankomen, stap ik vlot en makkelijk af. Ik ren een stuk, ik zwem een stuk en ik klim op de hoge rotsen. Eindelijk weer hier, nu zie ik pas waar ik ben. Dit is mijn tuin, mijn krachtwereld! Een wolf komt langzaam op me af lopen en geeft me kopjes als een kat. Ik val bijna om, dus ik geef 'm een zachte duw. Dat is lang geleden! We stoeien en rollen over de grond.

Lenny, hoor je mij? Lenny, hoor je mij? Mijn naam is dokter Eriksson, hoor je mij? Knijp in mijn hand als je mij hoort.

Die stemmen zijn raar, mijn tuin vervaagd. Ik wil in de tuin blijven, maar ineens voel ik me alleen. Wolf is weg en alles is mistig.

Nee, ze hoort ons niet. Ze is verder weggezaakt dan gisteren lijkt het.

Ik wil schreeuwen, ik wil met mijn benen schoppen en met mijn armen slaan, maar ik ben terug in het donker. Niks doet het, ik zie niks, het is donker. De herrie is er weer, de pijn is terug en ik zou willen huilen, maar ook dat gaat niet. Het enige dat ik hoor, is mijn ademhaling. Ik adem in, ik adem uit en weer in en weer uit. Het gevoel van het pad onder mijn voeten en de tuin komt langzaam terug.

‘Lenny? Ben je daar?’

Dit is fijn, ineens voel ik me niet meer alleen, het is de stem van de man met de witte baard en dan is ook het licht terug. Ik zit op een stoel, dat voel ik, en als eindelijk mijn ogen opengaan zit hij voor me. Ik moet huilen, heel hard huilen. Ik wil hem omarmen, maar ik durf niet, en bovendien weet ik niet of ik me kan bewegen. Ik voel dat hij me vastpakt.

‘Stil maar, meisje, hier ben ik,’ begint hij. ‘Je was in de tuin en toen hoorde je de stemmen. Het is moeilijk om dan niet teruggetrokken te worden, het is niet erg. Maar je kwam snel weer terug! Heel goed, echt heel goed, Lenny! Ik ben trots op je! De tuin is er altijd voor jou, wat er ook gebeurt. Weet je nog hoe je bij het pad bent gekomen?’

Ik knik en zucht eens diep.

‘Adem in, adem uit lijkt goed te werken voor mij, zo kwam ik daarnet ook weer hier terug.’

Waar zijn we? Van wie is deze tuin dan?

‘Is dit jouw tuin?’

De man lacht en knikt.

‘Ja en nee, ‘onze tuin’ is een betere formulering.’

We praten een tijd over het pad en de trap, de poort en de tuin. Op mijn beurt vertel ik wat ik daar gezien heb en dat ik kon lopen en zwemmen en meer.

‘Kan ik niet altijd daar zijn, ik bedoel de hele tijd, gewoon voor altijd daar zijn?’

Zijn glimlach stelt me gerust, terwijl hij zucht en zijn ogen kort sluit. O jee, was dat een stomme vraag?

‘Wil je niet terug?’ vraagt hij.

Mijn gezicht verraadt dat ik niet begrijp wat hij bedoelt.

‘Terug in je lichaam?’

Ik schud nee.

‘Begrijpelijk, maar vergeet niet dat je juist met een lichaam wonderen kunt verrichten, andere mensen kunt helpen! Zonder lichaam kun je veel minder, hoor!’

Het enige wonder dat ik kan bedenken, is dat ik weer kan lopen! En wat betreft andere mensen helpen, nou ... eerst kan ik zelf wel wat hulp gebruiken!

‘Nu ben je alleen maar boos en niet eerlijk. Welke wonderen je gaat verrichten moet je afwachten, maar dat het gaat gebeuren is zeker. Jij moet er wel voor kiezen terug te willen, anders blijf je in slaap of ga je dood.’

‘Mijn lichaam is niet bepaald een hoogstandje om naar terug te gaan, dat weet jij ook!’

Hij pakt mijn beide handen vast.

‘Lenny, ik hoor je, ik weet dat je het niet makkelijk hebt, maar je hebt een lichaam, al is het er een met gebreken. Wat je in de tuin zag, is ook bereikbaar wanneer je terug in je lichaam bent.’

‘Ik wil een ander lichaam, dan ga ik terug!’ zeg ik boos.

Hij zegt lange tijd niks, maar hij is niet boos. Integendeel, de hele lucht is gevuld met een gevoel van begrip, onvoorwaardelijke liefde en geduld.

‘Helaas heb je niet altijd de keus of je wel of niet teruggaat, maar het helpt wel als je zelf terug wilt.’

Natuurlijk weet ik welk antwoord hij wil en ergens wil ik dat ook wel.

‘Oké,’ zeg ik na lange tijd.

‘Goed zo, Lenny, maar dan moet je er wel voor vechten! Het helpt als je bijvoorbeeld aan je vrienden, je familie en je huis denkt, en dat je daarnaar terug wilt. Dat is je weg terug.’

‘Ik heb eigenlijk geen vrienden, mijn ouders zijn er niet meer en ik heb ook geen broers of zussen. Mijn huis is ook niet echt een feest,’ mompel ik dwars.

‘Goed, dan vraag ik je dit: wat is je droom, wat zou je het liefst willen zodra je terug bent?’

Dat is niet moeilijk natuurlijk.

‘Kunnen lopen!’

‘Goed, dan is dat waar je aan gaat denken, de hele tijd. Denk aan waarom je wilt kunnen lopen. Wat ga je doen, zodra je kan lopen? Zie jezelf lopen!’

In mijn hoofd zie ik natuurlijk een boel dingen, maar mijzelf zien lopen, dat gaat niet.

‘Wacht, zie ik je dan nog wel?’ schrik ik ineens.

‘Ik ben er altijd, ik hou je in de gaten, maar of je mij zult zien, hangt grotendeels van jou af.’

‘Waar vind ik je dan?’

‘Elke keer wanneer je het pad loopt en in onze tuin komt spelen, zal ik er zijn! Vergeet niet, ik hou je in de gaten, ik heb toch niks anders te doen! Loop je over het pad en denk je aan mij, dan zal ik er zijn!’ lacht hij.

‘Ben je mijn beschermengel?’

Hij moet lachen, maar geeft geen antwoord.

‘Kan ik iets voor jou doen, als ik straks weer een lichaam heb?’

Hij knikt.

‘Jij gaat mij helpen en als we slagen, help je daarmee ook heel veel andere mensen! De cirkel moet hersteld worden, Lenny, ons bouwwerk, de geneescirkel is verbroken, stukgemaakt in de tijd. De cirkel heeft zeker de helft van zijn kracht verloren! Het is geen makkelijke opdracht, maar geen zorgen, ik help je, we doen het samen!’

Waarschijnlijk ben ik te moe om dat allemaal te begrijpen.

‘We hebben niet veel tijd meer,’ zegt hij, en hij begint een verhaal te vertellen.

‘Er was eens een jongen die lang geleden leefde, in een tijd zonder telefoon, e-mail en computers. Zoals je wel zult begrijpen, verveelde hij zich. Hij verveelde zich heel erg, er was niks te doen in het dorp waar hij woonde, dus hij besloot het bos in te gaan, ondanks dat dat het bos was waar geesten, bostrollen en tovenaars woonden. Hij had wel zin in een avontuur en liep over het onduidelijke pad het bos in. Meteen voelde hij zijn hart sneller kloppen en zijn passen werden kleiner. Het pad ging nog een eindje door, maar al gauw werd het onduidelijk en moest hij zijn eigen richting bedenken. Hij zag een rare, dikke boom, dus ging hij maar die kant op. Even later hoorde hij een vogel hard krijsen en veranderde hij zijn richting die kant op. Een tijd lang was het stil en leek het bos in alle richtingen een beetje hetzelfde en meteen kreeg hij dat verwende gevoel van verveling over zich heen. Tot hij in de

verte veel licht zag, daar wilde hij wel heen. Hij kwam bij een open plek, die heel lang geleden ontstaan was doordat er zo'n hele dikke boom was omgevallen. De oude boom lag als een dinosaurus op de grond en overal om de oude reus heen kwamen alweer kleine boompjes op. Midden in de open plek lag een grote steen. Dat is bijzonder, dacht hij en hij liep erheen. Plotseling bleef hij als bevroren staan, want op de steen bewoog iets! Wat was dat? Een trol? Een bosmonster? Zoals hij van zijn opa eens leerde, zette hij zijn voeten neer als een vos en deed een paar stappen dichterbij. Nee! Zal het echt?! Dat is een tovenaar! Een tovenaar! Dat is niet goed, oh nee, nu moet ik heel voorzichtig achteruit; als hij me ziet, ben ik zo meteen een kikker of, nog erger, een pad! Net toen hij zich om wilde draaien, hoorde hij de tovenaar snurken. Hij slaapt? Dat verandert alles. Iedereen weet dat als je een tovenaar gevangen kunt nemen, dat je dan een wens mag doen! Een kleine twijfeling rilde door hem heen: wel gevaarlijk, want als het mislukt, ben ik alsnog een pad. Twijfel, twijfel, ik doe het! Vastberaden pakte hij zijn touw van zijn riem af. Iedereen in die tijd had altijd een touw bij zich, een gewoonte die duidelijk vergeten is tegenwoordig. De armen van de tovenaar moesten namelijk zo snel mogelijk vastgebonden zitten, anders was het alsnog plof-boem-pad! Zijn voeten plaatste hij nog voorzichtiger, maar heel langzaam kwam hij dichterbij. Hij liep nu zo langzaam dat het leek of zelfs de vogels hem niet meer zagen. Nu kon hij de tovenaar zelfs horen ademen. Hij dreigde even in paniek te raken, maar hij wist zich te beheersen. Ondertussen maakte hij zijn touw gereed, nu was het nog maar een stap of twee. Hij ademde diep in, wierp zich op de tovenaar en bond meteen zijn handen achter zijn rug vast. De tovenaar werd uiteraard wakker en hij begon te brommen en te roepen. Als een soort rups maakte hij wilde bewegingen, maar hij kon niks, de knoop zat goed vast. De jongen stond op een afstand toe te kijken en plaste zelfs in zijn broek

van angst. Eindelijk werd de tovenaar rustig en hij moest zelfs lachen. ‘Laat me raden! Je wilt zeker een wens doen?!’ De jongen bleef op veilige afstand staan en riep: ‘Precies! Volgens de oeroude boswetten mag ik een wens doen, want u bent een tovenaar!’ De tovenaar lachte en het leek erop dat hij dit al eens eerder had meegemaakt. ‘Nou, kom op dan, wat is je wens?’ Ja, daar had de jongen nog niet over nagedacht eigenlijk, de eerste fase van deze gevaarlijke onderneming had heel zijn aandacht opgeëist. ‘Nou, schiet op, jongen, of zal ik je toch maar in een pad veranderen?!’ riep de tovenaar. ‘Uhm ... j-jj-a, b-b-bijna, ik heb het bijna ...’ stotterde hij. Hij wilde wel in een heel groot huis wonen, maar eigenlijk wilde hij ook wel een eigen paard hebben. Wat moet ik kiezen? Waarom eigenlijk maar één paard, ik kan ook tien paarden wensen. En het huis mag wel een kasteel zijn, maar ik heb maar één wens! ‘Ik tel tot drie, dan moet je je wens doen! Een ...! Twee ...!’ De jongen riep heel hard en nog net op tijd: ‘Ik wens een demoon, die alle dagen alles voor mij doet wat ik wil!’ De tovenaar begon te lachen en lachte steeds harder. Plotseling was er een knal, een ontploffing, een lichtflits en het enige dat de jongen nog zag, was rook. Hij dook in elkaar, ervan overtuigd dat alles alsnog mis zou gaan. De rook waaide langzaam weg en toen zag hij de steen. Wat?! De hele tovenaar was weg! ‘Dat heb ik weer!’ riep de jongen. ‘Bedrieger!! Neptovenaar! Valserik!’ Teleurgesteld ging hij zitten op een stam van de oude boomreus en hij zuchtte diep. Ook zijn touw was in rook opgegaan. Een vreemd geluid achter hem deed hem opkijken. Wat? Is daar iemand? ‘Wat kan ik voor je doen?’ klonk het. Toen hij achter de boomstam keek, stond daar een klein groen, uh, ding dat tegen hem sprak. De jongen gebaarde dat het weg moest gaan, maar het ding ging niet weg en zei toen iets harder: ‘Wat kan ik voor je doen?’ ‘Nou, viezerik, ga weg, ik wacht op mijn demoon, die alles voor mij gaat doen wat ik maar wil!’ Het ding was een groen wezen, en hij gorgelde en